

פאירום לזשע"ה

לעילוי נשמת ראש משפחתנו היקר הרב מאיר שמואל ב"ר אהרן הכהן כץ זצ"ל הכ"מ

גיליון מס' 31 ♦ ראה

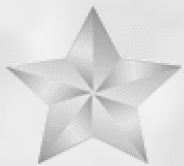
דברי חכמים

הוציאה ממסגר נפשי

אומר הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל משל למה הדבר דומה:

לאדם שנכנסה צפור לתוך כף ידו, וסגר עליה בכפו. אמר: הרי אומרים בני אדם שהציפור הזאת יש בכוחה לעוף למעלה, ואילו אני רואה שאיננה יכולה לזוז... אמרו לו: שוטה שבעולם! פתח את ידך, שחרר את הציפור, ותראה איך היא עפה מעלה מעלה...

כשהאדם אומר: אינני יכול לעשות תשובה, אינני יכול להתקדם ברוחניות (וגם בגשמיות), אומרים לו: פתח את המסגר, תאמין בעצמך, השלך את השלשאות התאוה וההרגלים הרעים מעל נפשך, ואז תראה איך אתה יכול להגיע לתשובה שלימה ולהגביה עוף עד השמים! כי "אין הדבר תלוי אלא בי!!!"

חכמתכם וזינתכם

יבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה

אין מים אלא תורה, אך לפעמים זה מרגיש מר ובלי טעם

"וילונו העם על משה מה נשתה?"

איך נלמד תורה תורה חשק, זה מר! זה מר מאוד!

"ויצעק אל ה' ויורוהו ה' עץ"

ד' נתן לו עצה --

"וישלך אל המים וימתקו המים"

אם האדם ישליך את עצמו לתורה, ישקיע את עצמו בלימוד התורה, המתקוות בוא תבוא

הגות שאבעס'

ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה

אומר הגאון: שלא יאמר האדם כל זה שיש הרבה צדיקים ולכן יש תורה טובה לעבוד את ה', אבל אם הוא לבד נגד כולם: כתבה התורה **ראה** לשון יחיד ולא ראו, שאתה לבד יכול מול כולם.

אחרי הטיולים והמנוחה של בין הזמנים, אנחנו בסי"ד מתחילים בשבוע התחלה חדשה. לכולם זה התחלה חדשה, לילד בכיתה ח' שעולה לשיעור א' בישיבה קטנה זה התחלה גדולה מאוד, כולנו זוכרים את התרגשות שהייתה לנו בשלב שהגענו לישיבה, נהיינו בחורי ישיבה. הבחורים שעולים מיישיב"ק לישיבה גדולה, זו גם התחלה משמעותית מאוד וגם אלה שכבר נמצאים בישיבה ובחיידר, עולים שנה אחרי שנה, ממשכיכם שנה נוספת, שזו גם סוג של התחלה חדשה...

בוודאי נשמע רבות על המושג 'שאיפות', שאיפות להצלחה, ללמוד, לגדול ולהצליח. אבל לכאורה מה העניין בכלל במושג הזה של שאיפה, הרי גם אם אדם אין לו שאיפות, אבל הוא עושה והוא ממלא את חובתו ותפקידו כראוי בלי שאיפות, אז הוא ממלא את ייעודו, לה כל כך חשוב ודחוף שיהיה לו 'שאיפות'?

המציאות היא שבלי שאיפות הכל מתנהל בעצמתיים ובאיזושהו סחבת, באיזושהו איכות ירודה, כי אם אין מטרה בן אדם לא משקיע, בן אדם שיש לו אתגר ויש לו מטרה, הוא רוצה להגיע לאיזושהו מקום, זה גורם שהוא ממריץ את עצמו, ויש לו חריצות ומרץ להשקיע ולהשיג את המטרה, אבל אם הוא לא ממחר לשום מקום, אין לו שום מטרה, שום דבר, בלי איזושהו משהו שדוחף וממריץ אותו לתקדימה, אז גם אם הוא עושה את כל מה שצריך לעשות, הכל נעשה באיזושהו סחבת, בלי חיות ובלי מנוע שדוחף את האדם וכך לא מתקדמים

ועיקר הסיבה לזה, כי יש בנו כל מיני כוחות, יש גם כוחות באדם שסוחבים אותו למנוחה ולעצלות, כמו שיש בנו כוחות חיוביים יש בנו גם כוחות שליליים, וכדי להתנער ולהרים את עצמינו ללכת אחרי הכוחות החיוביים, צריך מטרה ושאיפה וצריך אתגר, וככל שאדם מאתגר את עצמו ושוואף יותר כך הוא משקיע יותר, השאיפה היא מנוע עצום להפעיל את האדם לממש את הכוחות ואת היכולות מה שיש לו כדי לעלות ולהצליח.

מה הם הסיבות שגורמות לפעמים לאדם שאין לו שאיפות, שהכל בכוה נמיכות קומה, הכל בקטן, אין לו שאיפות ואין לו יוזמה, מה גורם לזה? בדרך כלל מה שפונים לזה, זה כשהוא מאבד את האמון בעצמו, או אין לו אמון בעצמו, שהוא באמת מסוגל להצליח, הוא מרגיש למה אני אשקיע אם בלאו הכי לא ילך לי, ולכן מתייאש מראש, ככל שאדם מאמין שיש לו כוחות ויכולות להצליח, כך הוא גם משקיע. המציאות של שאיפה היא מציאות טבעית באדם, זה לא איזושהו דבר שצריך לרכוש אותו מהחוץ, צריך רק לא לכבות את השאיפה והרצון

ופה אנחנו צריכים לדעת; שכל אחד ואחד יש לו כוחות ויכולות להתעלות ולהצליח, אין אחד שאין לו כוחות ויכולות להצליח לפי טבעו, והוא יוכל לפתח את הכוחות שלו, ולעלות ולהתעלות באופן שאי"ל לתאר, וגם שכל משקיעים נפתחים גם שערי סו"ד, "יפתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם", כשאדם משקיע מה שהוא מסוגל, מתעוררים ונוצרים בו כוחות חדשים, כל מי משקיע את מיטב כוחותיו, אחרי זמן לא רב כבר רואה את פירות ההשקעה והעמל.

יש גמ' בני"ז (ז,א) מסופר שם על ר' אלעזר בן דורדיא, ר' אלעזר בן דורדיא היה מתחילתו בעל עבירה גדול ושקוע בחטאים גדולים מאוד, הגמ' מתארת שהוא היה אביק בחטא, הוא היה דבוק בחטאים, לא סתם בעל עבירה, הוא היה דבוק ממש בחטאים עד מסירת נפש בשביל החטא, הוא מסר את נפשו בשביל חטאים גדולים מאוד, היה פעם אחת בשעה שהוא הכין את עצמו לעבירה, הוא שמע שהיו אומרים "אלעזר בן דורדיא אין מקבלי אותו בתשובה!" אין לו תקוה; כשהוא שמע את הכיין את עצמו לעבירה, המציאות של ההידרדרות וההומיות של עצמו, זה זעזע אותו, זה החל בו עד עומק נשמתו, וזה יצר לו איזושהו התעוררות; מה קורה איתנו! והוא הרגיש איזושהו התעוררות שהוא חיוב לעשות משהו עם עצמו.

וממשיכה הגמ' 'הלך וישב בין שני הרים וגבעות, ואמר הרים וגבעות בקשו עלי רחמים'- הוא חשב שאין לו סיכוי לצאת בכוחות עצמו מותך שפל המדרגה שלו, הוא צריך סיוע, 'אמרו לו עד שאנחנו מבקשים עליך נבקש על עצמינו- אנחנו לא יכולים לעזור לך. 'אמר שמים וארץ בקשו עלי רחמים- גי' 'אמרו לו עד שאנחנו מבקשים עליך נבקש על עצמינו', 'אמר חמה ולבנה בקשו עלי רחמים', גי' 'אמרו לו עד שאנחנו מבקשים עליך נבקש על עצמינו', 'אמר כוכבים ומזלות בקשו עלי רחמים, אמרו לו עד שאנחנו מבקשים עליך נבקש על עצמינו' - כולם השתמטו ממנו ואמרו לו, אנחנו לא יכולים לעזור לך.

וראיתי ביאור בפלא בגמרא זו. ר' אלעזר בן דורדיא ישב בין הרים וגבעות אשא עיני אל ההרים - אלו ההורים אביו ואמו, ואמר בקשו עלי רחמים, אתם אשמים, לא חינכת אותי נכון ולכן עשיתי מה שעשיתי, אמרו לו נכון, אבל עד שנבקש עליך נבקש על עצמינו, אנו לא יכולים לבקש עליך. פנה אל שמים - היינו גדולי ישראל, לא עמדתם בפרץ כראוי, לא כיוונתם את הדור שנדע איך לא להיכשל. וכן פנה אל הארץ - כלומר שולי החברה, אתם אשמים, אמרו לו כולם, נכון, אבל עד שנבקש עליך נבקש על עצמינו. חשב שמזל גורם - וביקש מהחמה והלבנה כוכבים ומזלות, וגם הם השיבו לו כך. ורק כשתפס את העניין שכל האחריות עלי, אין הדבר תלוי אלא בי! אני האחראי הבלעדי על מעשתי, מיד חזר בתשובה

'אמר אין הדבר תלוי אלא בי, הניח ראש בין ברכיו ונעה בכביה עד שיצאה נשמתו, יצאה בת קול ואמרה רבי אלעזר בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא, בכה רבי ואמר יש קונה עולמו בכמה שנים יש קונה עולמו בשעה אחת ואמר רבי לא דיין לבעלי תשובה שמקבלין אותן, אלא שקורין אותן רבי' - שהרי הבת קול אמרה: 'אשרוך רבי אלעזר בן דורדיא'

אמנם יש כאן שאלה גדולה מאוד; נכון הוא עשה תשובה, 'קונה עולמו בשעה אחת', 'גדולה תשובה' ואכן נהיה בעל תשובה גמור, אבל איך הוא נהיה רבי? מה זה הוא נהיה תלמיד חכם באותו רגע?! את מי הוא לימד שגבל זה יקרא רבי?!

יש כאן באמת יסוד גדול ועצום ללמוד מההיגיון, ומהו אנחנו בנינו גם למה הוא נקרא רבי, הרבה פעמים מרגישים; קשה לי עם המצב הרוחני שלי, קשה לי עם הלימוד, קשה לי פה, קשה לי שם. טבע האדם שהוא מחפש להשקיע את המצפון שלו, ונוח לו לתלות את הקשיים שלו ואת הבעיות שלו בסיבות שונות שהם מחוץ ממנו, הוא תולה את הקושי שלו ואת הבעיות שלו בסיבות שהם מחוץ ממנו, הוא אומר; אם היה לי יותר חברים, אם היה לי חברותא יותר טוב, אם היה לי שכן יותר טוב, אם בבית הייתה אוירה יותר טובה, אם היה כך, אם היה כך, יש לי הסברים שלמים להסביר מה הם הגורמים מבחוץ שגורמים לקושי שלי, ואילו המציאות הייתה משתנה זה היה שונה בי, מה אני חושב לעשות, אילו התנאים היו נכונים אחרים הייתי נראה אחרת.

באמת שכל הדיבורים מסוג אלה זה תירוצים, אולי תירוצים טובים, אבל עדיין תירוצים, הוא לא לוקח מספיק אחריות על עצמו, ונוח לו לתלות את הקשיים שלו ואת הבעיות שלו בסיבות שכביכול לא תלויים בו, הרי ברגע שזה כביכול בנסיבות היציבות שאינם תלויים בו, הרי הוא אנוס, מה הוא יכול לעשות, זה לא תלוי בי, כשישתנו הנסיבות נדבר...

כמוכן שבכה מצב אין לו שום מרץ לעשות איזושהו שינוי עם עצמו, שהרי לפי דעתו כל המצב שלו הוא תלוי בסיבות שלא בשליטה שלו, אלא באחרים והשינויים צריכים לבוא מבחוץ, הוא אמר לו מוכן להשאיר דלת פתוחה אם יהיו השינויים האלה, אבל לא יכול לעשות שום דבר מעבר לזה וזה גורם לו חידול, הוא לא עושה כלום עם עצמו.

אבל הישועה האמיתית של האדם זה כשהוא מגיע להכרה שאין הדבר תלוי אלא בי, כשהוא לוקח על עצמו את האחריות שאין הדבר תלוי אלא בי, כשהוא מבין שהמפתח לשינוי נמצא בכים שלו, הוא יכול לחלץ את עצמו מהמצב בו הוא שרוי ולהגיע למקום הרבה יותר טוב ונוכח, כי גם כשהתרגשות אכן נכונות והעיוכובים והמניעות באים מבחוץ, אך עדיין בידו להתעשת ולקחת פיקוד ויוזמה לקדם את עצמו למרות הכל, לפי טבעו ויכולותיו האמיתיים וכשישקיע יזכה לסייעתא דשמיא עצומה.

וזה היה בדיוק המצב של רבי אלעזר בן דורדיא, בהתחלה הוא עשה כל מיני חשבונות, והוא חיפש את ההצלה שלו ואת הישועה שלו בכל מיני דרכים שונות, חיפש שהרים וגבעות ועזרו לו, והשמעו הירח, והכוכבים והמזלות, חיפש כל הזמן דברים מבחוץ שיעזרו לו, ועדיין לא לקח אחריות על עצמו שהוא צריך לחזור, אבל באיזושהו שלב כשהוא ראה שאין אף אחד שעוזר לו, פתאום קלט שאין הדבר תלוי אלא בי, הוא הגיע למסקנה שאם אני לא אקח אחריות אישית לעשות משהו עם עצמי שום דבר לא יזוז, אז הוא הגיע לידי תשובה גמורה כזאת, שבשעה אחת הוא העלה את עצמו מכזה תהום עמוקה, מכזה מצב שפל, מכזה דיוטה תחתונה להיות בעל תשובה גמור.

ולכן, הוא נקרא 'רבי' בגלל שהוא לימד אותנו את הדרך להגיע לתשובה; להפסיק עם התירוצים! לצאת מכל האשליות העצמיות האלה, העביר את תלוי בי ולמד אותנו שבאנחנו ניקח אחריות על עצמינו יחי' לנו ס"ד, יפתחו שערים והדברים יתקדמו, עד כדי כך שלפעמים יש יזכו ס"ד, שבשעה אחת הוא נהיה מכזה בעל חטא גדול, הוא נהיה רבי אלעזר בן דורדיא.

לזכור! שהמחשבות וההרגשות האלה, אילו התנאים היו אחרים, אילו היה כך, אילו היה כך, כל האיילויים האלה, רק גורמים לבן אדם שיתוק ומפריעים לו לכל התקדמות ושינוי, מה שהקב"ה רוצה מאיתנו, שנשקיע את הכוחות והכלים שקיבלנו להיות עבדי ד' ואז יפתחו לפנינו שערי סו"ד

מפורסם, פעם ר' נפתלי אמסטרודם שהיה תלמיד של ר' ישראל שלטנר, הוא אמר פעם לרבו ר' ישראל; אילו היה לי את הראש של השאגת אריה, את הלב של היסוד ושורש העבודה, ואת המידות של הרבה, אז אני הייתי יכול באמת לעבוד את ה' ולעלות ולהתעלות. ענה לו רבו ר' ישראל; נפתלי! עם הראש שלך, עם הלב שלך, ועם המידות שלך, אותה תצליח. הקב"ה לא דורש ממך את הראש של השאגת אריה, ואת הלב של היסוד ושורש העבודה, או את המידות של מישורו אחר, הקב"ה דורש ממך ששם הראש שלך, עם הלב שלך, עם המידות שלך, אתה יכול להגיע לתכלית ולפסגה הכי גדולה של עמך, לא ביחס לאחרים, כי לא זה המדידה, המדידה שלך היא לא ביחס לאחרים אלא ביחס לעצמך.

וברור שהיטוד הזה, לא קשור רק להלכות תשובה, אלא קשור לכל ההלכה בחיים, לא לתלות את הקשיים שלנו באחרים ובדברים שמחוץ לנו, כי אם אנחנו נתלה את הקשיים שלנו בדברים מבחוץ, יהיה לנו אולי תירוץ מצוין, אבל לא יהיה לנו את עצמינו!!

את כל הונו ואונו, השקיע ר' יצחק ד., תושב מודיעין עילית, במפעל הבקבוקים הענק שהקים בצרפת. הוא השקיע כסף רב, שכן את טובי המומחים להקמת מפעלים, כשבחזונו - הקמת מפעל הבקבוקים מהמשוכללים ביותר באירופה. המכונות המשוכללות עבדו במרץ 24 שעות ביממה, ייצרו כ-800 בקבוקים מדי שעה, וכל זאת על בסיס תפעול אלקטרוני בלבד, משוכלל ומתקדם במיוחד. אך ר' יצחק לא הסתפק בכך, וחיפש כל דרך להגדיל עוד את כושר הייצור של המפעל.

בהשקעה אדירה של כסף, הבאת מהנדסים מהמזרח הרחוק ושיפור ושכלול כל המכונות במפעל, הצליח ר' יצחק יותר מלשלוש את קצב הייצור, מכ-800 בקבוקים לשעה לכ-3,000 בקבוקים לשעה. עתה היה ר' יצחק מרוצה: המפעל עובד בתפוקה מלאה, ההשקעה מינימלית. המפעל עומד בחזית הטכנולוגיה העילית, וקצב הייצור בו משיבוע רצון, וגם ריווחי במיוחד...

כמה שנים חלפו, ולפתע הבחין ר' יצחק כי החלה ירידה ברמת הייצור. לפרקים היו המכונות המשוכללות מייצרות רק 2,900 בקבוקים, לפעמים אפילו פחות. המצב לא נראה מבשר טוב, קצב הייצור הלך וירד, ור' יצחק הזעיק את טובי המהנדסים והטכנאים, לפשפש בקרבי מכונות הענק ולמצוא את הסיבות לירידה בקצב הייצור.

אלו יוצאים ואלו באים, הכרטיס האלקטרוני הוחלף, גם המשאבה. המנוע תוקן, המדחס שוכלל, הסרט הנע נבדק לעומק. אפס, כל אלו לא הצליחו לעצור את הירידה בקצב הייצור, לא הצליחו להשיב את המפעל לתפוקה המלאה כמקדם. בכל יום שחלף הביט ר' יצחק בעיניים כלות בקצב הייצור ההולך ופוחת, עד שעמד כבר על פחות מ-2,000 בקבוקים לשעה, אך אין לאל ידו להושיע...

ביום מן הימים, הגיע אחד מידידיו, גם הוא תושב מודיעין עילית, לביקור בצרפת. הלה הוזמן לביקור במפעל של ר' יצחק, והגיע בדיוק כשיצא מהמפעל עוד מומחה עולמי, שגבה את שכרו היקר, אך כבר ידיו בייאוש. האורח הבחין בפניו המאוכזבות של ר' יצחק, שסיפר לו בקצרה את הסיפור המוזר: המפעל ייצר בקצב אדיר, ולפתע חלה ירידה. איש אינו מבין מדוע ולמה, כל המומחים אינם יודעים את הפיתרון לתעלומה, וקצב הייצור ממשיך ויורד...

'אולי אני אכנס לנבכי המכונה כדי להבין מה הבעיה?' - התנדב האורח. ור' יצחק גיחך לעומתו: 'מה אתה מבין בבקבוקים, במפעלים, בהנדסה מתקדמת, בטכנולוגיה עילית? טובי המומחים היו פה, איש לא פתר את הבעיה. מה יש לך להועיל?'

אך דווקא התשובה הזו - היא שיצרה לאורח אתגר. 'מה יש לך להפסיד?' - ניסה לדבר על לבו של ר' יצחק, 'תן לאורח לרגע למצוא כל פגע. אולי אני אצליח להבין מה קורה פה?', ר' יצחק השיב בשלילה: 'אני אוהב אותך ידידי, וגם מכבד את דעתך, עד נושא שאתה מבין בו פחות מכלום. עזוב, זה לא בשבילך!'

אך האורח לא הרפה, והוסיף להתווכח, עד שר' יצחק נכנע לנוכח עקשנותו, והשביע עבורו את המכונה כליל. האורח נכנס, שהה בפנים דקה או שתיים, ולפתע ביצבץ ראשו החוצה. 'תן לי בבקשה מברג' - ביקש מר' יצחק, שכמעט התפוצץ מצחוק. 'תגיד לי, אתה רציני? הו פה טובי המקצוענים, גלאי תקלות המתקדמים בעולם. מברג? זה מה שיושיע את המפעל שלי?'

שוב התחנן האורח לקבל מברג, ור' יצחק נכנע לבסוף, רק כדי שחברו יפסיק להתנחל לו בתוך המכונה, ויאפשר למפעל לשוב ולייצר... האורח נבלע בטבור המכונה עם המברג, כשר' יצחק כבר ממתין שיתייאש ויציא...

דקה ועוד דקה חולפת, ולאחר כעשרים דקות יצא האורח מצידה השני של מכונת הענק, פניו מחויכות וידיו שחורות כפחם. 'תפעיל את המכונה, יצחק. תפעיל. נראה לי שהכל בסדר עכשיו...'

ר' יצחק חשב כי חברו מהתל בו. היעלה על הדעת שעכשיו הכל בסדר? בזכות מה? בזכות חבר שלא מבין דבר ומברג קטן? הוא שב והפעיל את המכונה, והמתין שעה, בדיוק. בסיומה הופתע לגלות:

המכונה ייצרה 3,022 בקבוקים, תוך שעה! בדיוק קצב הייצור המבוקש, זה שהוא עמל לחזור אליו כבר כמה חודשים!

'זה לא יכול להיות', גמגם ר' יצחק חליפות והחל להתנצל על הזלזול בדעת רעהו, 'זה פשוט לא יתכן... נבדוק עוד שעה מה קורה...', אך אחרי שעה, שב המספר וחזר על עצמו. יותר מ-3,000 בקבוקים, תוך שעה! קצב הייצור החלומי חזר לאיתנו, מי היה מאמין!

ר' יצחק התהלך במפעל כחולם, לא מאמין למראה עיניו. הוא ספר שוב ושוב את הבקבוקים, ולא האמין... על אתר ניגש לחברו הטוב, טפח על כתפו בידידות והודה לו בחום. 'תספר לי, אתה חייב. מה היה שם? מה תיקנת? מה עשית? מה גילית שלא גילו טובי הטכנאים? מה תיקנת שלא הצליחו לתקן גדולי המומחים?'

חייך האורח חיוך מסתורי, והשיב תשובה גאונית בפשטות:

'תשמע. כשסיפרת לי את הסיפור המלא, חשבתי לעצמי מה יכולה להיות הסיבה. את התשובות החכמות של הטכנאים איני יכול לדעת, אלו כבר בדקו את המנועים, הכרטיסים האלקטרוניים, המשאבות וכל היתר... אמרתי לעצמי שהבעיה טמונה במקום אחר, אולי הכי פשוט ושגרת...'

כשנכנסתי לקרבי המכונה, לא חיפשתי משהו מסוים, אלא פשוט הבטתי סביבי לראות אם הכל תקין, אולי קרה משהו בשנים החולפות. ראיתי שחלק מהברגים התרופפו, הרעידות הרבות של המכונה שחררו את הידוקם החזק, והסקתי שכנראה המכונה הולכת ורועדת יותר ויותר כל העת, ובעקבות זאת הברגים מוסיפים להתרופף, והתוצאה הבלתי נמנעת היא - שהמכונה מייצרת פחות...

ביקשתי מברג, ועברתי בורג אחר בורג, למלאו אורך, גובה ורוחב המכונה. חיזקתי אותם אחד אחד, בחריצות, בעקביות. לא ויתרתי לאף בורג, גובה או רוחק - הגעתי אליו, סובבתי אותו, הידקתי אותו כמקדם. ואת התוצאה - עיניך הראות...'

ר' יצחק לחץ את ידו, והודה לו בחום. בשבוע שאחרי גם שלח לו מתנה ענקית, הן הוא שהיה לימינו להושיעו, ופעולתו - היא שהצילה את תפוקת הייצור במפעל...'

בימים אלו, כל יהודי מבקש להתחזק. אך לא פעם, המחשבה שאנו מדרשים לעשות מהפכות אדירות מאיטה את צעדינו, החשיבה כי עלינו להיכנס לנבכי עניינים מורכבים ולטפל בהם משורשם - גורמת לנו להירתע, לחשוב שזה לא שייך אלינו. אך האמת היא, שלא צריך לעשות מהפכות גדולות, אלא פשוט לחזק את הברגים, לחזק את בדיקי הנפש...

לעקוב אחר הלימוד שלנו, לראות מה אפשר לשפר, מה ניתן להוסיף. לבחון את תפילתנו, לראות היכן ניתן לחזקה, להופכה ליותר ראויה, למושלמת. לוודא כי אנו עושים חסד כיאות, להבטיח שאנו שומרים על טהרת העיניים, האוזניים והפה. פשוט לעבור נושא אחר נושא, ולראות מה ניתן להוסיף בו, כיצד ניתן לחזקו, איך מהדקים את ברגיו...

וכן אומר המדרש בפרשת בהר, הכוונה לשב בתשובה: 'אם היה רגיל לשנות פרק אחד - ישנה שני פרקים, אם היה לומד דף אחד - ילמד שני דפים'. לא צריך להלך בדדולות, לא צריך לחפש מהפכות. צריך רק לחפש את הפעולות הפשוטות, היומיומיות, ולבדוק כיצד ניתן לחזקן ולשפרן.

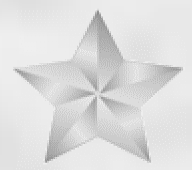
עבשיו הזמן פשוט לקחת אחריות על חיינו, לבחון, להתעמק. לראות מה התרופף, מה טעון חיזוק. עבשיו זו ההזדמנות השנתית לחזק את קיום רצון ה' בכל נימי נפשנו, להשיב את המפעל הרוחני שלנו לקצב הייצור המלא, להגיע לראש השנה כשהכלים הרוחניים שלנו מתפקדים כנדרש. הבה נתחזק לבחון את מעשינו ודרכינו, ונזכה להיכנס לשנה החדשה זכים ונקיים, לעשות רצון הבורא תמיד!

זה השער לד' צדיקים יבואו בו
אדם שאיננו חפץ שכל הרוצה יעבור בתחומו בונה שער בכניסה לחצירו, במקום בו אין שער יש אפשרות למעבר חופשי וחלק, אך במקום שיש שער, השער הנעול המונע מעבר חלק וחופשי.

ישנם אנשים שחיהם נראים יותר חלקים, פחות נעולים, פחות מסובכים וישנם אנשים, שבכל צעד ושעל נתקעים בחסימות ובקשיים על דרך הדרש ניתן לומר, שזה מה שהפסוק מלמדנו, אל תחשוב שאם אתה נתקע ומסתברך, אתה 'לא יוצלח' אלא "זה השער לד'", מי שד' שם לו שערים ומנעולים, הוא צדיק שד' יכול לנסות אותו - "צדיקים יבואו בו"

שונה הלכות

אדם שמתפלל בכוונה ומאריך בתפילתו, האם מותר לו לעמוד בסוף בית הכנסת, שבזה בעצם הוא לכאורה מכשיל את אלו העוברים מלפניו ומטריח את אלו שלא יכולים לפסוע בגללו? ומה הדין כאשר הוא מאחר לתפילה ובשביל להגיע לקדמת בית הכנסת עליו לעבור לפני המתפלל, האם אז יהיה מותר לו לכתחילה להתפלל ארוך ולהכשיל את העוברים לפניו ולהטריח את אלו שממתינים שיסיים? והאם יש היתר כלשהו בן לעבור לפניו?

הצרות והארות וכן בקשות לקבלת העלון באימייל ניתן לשלוח לצורך זאב כץ
gmail.com@8404494